

Горделивата Бѣлоснѣжка.

Всички ме наричатъ Бѣлоснѣжка, защото съмъ била бѣла като снѣгъ. Това име ми измисли мама.

Мама много ме обича. Постоянно ме гали и азъ бѣхъ станала много горделива и лоша.

Но завчера ми се случи нѣщо, което ще разкажа на моитѣ малки врѣстници, за да видятъ колко лошо нѣщо е гордостъта.

Слѣдъ два дена щѣше да бѣде Коледа. Бѣше страшно студено. Всичко бѣше покрито съ дебелъ снѣгъ, по улицата едва се ходѣше отъ него... Но азъ много обичамъ снѣга и, обута въ топли шушони и калци, загърната въ топло кожухче отъ най-скъпи кожи, весело крачехъ по снѣга. Въ единъ отъ джобовѣтъ ми имаше двѣ столовови банкноти. Мама ми ги даде и ми каза да си купя съ тѣхъ каквото си искамъ за празниците. Намислила бѣхъ да си купя шейна, за да се пѣрзалиямъ съ нея. Знаехъ, че мама и татко не ще ми купятъ шейна, защото тѣ не ми позволяватъ да се заигравамъ навънъ въ студа... а менъ тѣй много ми се искаше да се пѣрзалиямъ... Пъкъ, щомъ я купя, какво ще ми направятъ? Щатъ-нещатъ ще ми позволятъ да се пѣрзалиямъ съ нея...

И тѣй, азъ оглеждахъ дюкянитѣ... Топло и весело ми бѣше на душата.

Спрѣхъ се прѣдъ единъ голѣмъ магазинъ; единъ дълъгъ и широкъ коридоръ водѣше къмъ многото свѣтнали врати на този грамаденъ магазинъ. И тъкмо когато искахъ да влѣза въ една отъ вратитѣ, видѣхъ че моята дванадесетгодишна приятелка Милка приказва въ коридора съ единъ бѣденъ работникъ.

— Добъръ день, Милке!

— О, Бѣлоснѣжко, тъкмо наврѣме те срѣщамъ. Сѣкашъ Богъ те праща... Знаешъ ли, този човѣкъ...

Милка не довърши думитѣ си, а ме дръпна малко на страна и тихо ми каза:

— Този човѣкъ е много бѣденъ. Видишъ ли тамъ тѣзи двѣ бѣдни дѣца? Тѣ сж негови. Майка имъ умрѣла прѣди една